

Der blev købt i Tavshed. Dyrlæggen rettede sig kamperedt i Vejret, drak ud af sit Glas og strøg sig nedefra op over Skægget med sin behaarede Haand. Hans Øjne var røde som en Tyrs. Han vilde endnu engang forsøge en Dyst med Lykken. Blev nemlig denne Solo vunden, var Spillet af sig selv tilende, og alt Haab for ham dermed ude for denne Nat.

Mortensen havde „tre Matadorer, smaa fjerde“ i Trumf; desuden Kongen, Damen, tredje i Hjerter og to smaa Spadere. Dertil havde han Forhaanden. Som en forsigtig General holdt han sin Hjerter Konge tilbage; efter at have trukket med en Matador sendte han først Damen i Ilden.

Dyrlæggen, der var renonce, lod sig imidlertid ikke føre bag Lyset.

„Det er vist en Farisæer!“ brummede han og stak med Trumf.

Paa Skolelærer Mortensens Pande begyndte allerede de første klare Svedperler at piple frem.

Dyrlæggen spillede en lille Spader; Købmanden stak med Kongen; Mortensen maatte bekende.

Men nu kom der Hjerter igen fra Villing; Mortensen bekendte med sin Konge; Dyrlæggen stak med Trumf og spillede Spader Dame ud.

Mortensen, der havde set, at Aggerbølle endnu sad med Kongen, tredje i Trumf, forstod nu, at han var fortabt. Hans Støvler holdt op at knirke, og hans Ansigt blev hvidt som en Gibsmaske.

Da lod han ubemærket den lille Spader, han skulde bekende med, falde ned i sit Skød og derfra glide mellem Knæene ned paa Gulvet, hvor han stille satte Foden over den. Samtidig stak han Damen med en lille Trumf. Derpaa kastede han sine to Matadorer og sin tredje Hjerter paa Bordet saa hurtigt efter hinanden, at han kunde faa Lejlighed til uset at erstatte det manglende Kort med et andet fra sine indvundne Stik; og i den almindelige Omtaagethed lagde ingen Mærke